

nje v enakih slučajih iščimo pomoč pri Mariji, nebeški zdravnici. Prosimo jo, naj nam ohrani ljubo zdavje, ki je največja zemeljska dobrota! Varujmo si ga tudi sami kar je mogoče! Ako nas pa vendar le obišče bolezen, pokličimo na pomoč skušenega zdravnika, potem pa mogočno našo patrono Marijo, kateri Bog nobene prošnje ne odreče.

Kdo more prešteti, koliko bolnikov je že doseglo zdravje vsled Marijine priprošnje? Koliko jih je ozdravelo vsled obljube, romati na to ali drugo Božjo pot? Razni spominki, ki so videti po romarskih cerkvah Marijinih, naj bodo že podobe na steno obešene ali palice ali birglje, ali lesene in voščene roke in noge, - vse to so očitvidni dokazi, da je Marija res »zdravje bolnikov«, kakor jo imenujemo v lavretanskih litanijah. Vse te spominke so cerkvam darovali hvaležni bolniki, ki so na Marijino priprošnjo zadobili milost ljubega zdravja.

Predragi! Tudi med nami je bolnikov, ki morda že delj časa pogrešajo dobroto zdravja, - mnoge še čakajo bolezni, hude in nevarne. Na Marijo se obrnimo v tacih slučajih, trdno zaupajoč, da bo ona, usmiljena mati naša posredovala pri Bogu in izprosila nam dragoceno zdravje, ako je naši duši v korist in v blagor. Čeravno pa sleherni bolnik ne ozdravi ukljub Marijinemu priporočilu, ker je bolezen ali celo smrt bolja za njegovo dušo, gotovo doseže drugo, ravno tako imenitno milost, - to namreč, da bolezen lažje prenaša, da si več zasluženja nabere, da se z upanjem boljše večnosti tolaži in vseh madežev očiščen vdano in mirno Bogu izroči svojo dušo. In ta milost voljne potrpežljivosti, popolne vdanosti v Božjo voljo, srečne zadnje ure, ni li neprecenljive vrednosti?

Zatorej faranje Slavinski, kedarkoli bote svoje oči upirali v prvo sliko na evangelijski strani velicega altarja, spomnite se strahovitega leta 1855, svoje tedanje obljube in čudovite pomoči Marijine! – Držite natančno takrat storjeno obljubo in praznujte vsako leto dan 5. avgusta z opuščanjem težkega dela in s pobožno vdeležbo Božje službe! – K svoji mogočni patroni dajte priteči ob dnevih stiske in nadloge, zlasti pa kedar vas bolezen obišče in bleda smrt potrka na vrata! Skrbna varhinja, Marija vas ne bo zapustila, ampak z nova pokazala svoje milo, materno srce in naklonila vam pomoč v potrebi.«

Leta 1905 je bila v Slavini v spomin na rešitev pred kolero sezidana kapelica, ki jo je 5. avgusta 1905 blagoslovil ljubljanski knezoškof Anton Bonaventura Jeglič.

JUBILEJNA PRAZNOVANJA OB 150 LETNICI

DUHOVNA OBNOVA

Od petka 29. julija do nedelje 31. julija 2005
Duhovno obnovo vodi p. Lavrencij Anžel

Petek 29. julija

18³⁰ : priložnost za spoved
19³⁰ : maša z govorom

Sobota 30. julija

07³⁰ : priložnost za spoved
08⁰⁰ : maša z govorom
10³⁰ : obisk bolnikov in ostarelih na domu
16⁰⁰ : srečanje za otroke in spoved
18⁰⁰ : priložnost za spoved
19³⁰ : maša z govorom

Nedelja 31. julija

Štivan: 08³⁰ : maša z govorom
Slavina: 10⁰⁰ : maša z govorom
Orehek: 11⁴⁵ : maša z govorom

ZAUBLJUBLJEN DAN – petek 5. avgusta

07³⁰ : maša z govorom (domači župnik)
10⁰⁰ : maša z govorom (g. dekan Ervin Mozetič)
15⁰⁰ : izpostavitev Najsvetejšega s kratko evharistično pobožnostjo
17⁰⁰ : molitvena ura pred Najsvetejšim
18⁰⁰ : SLOVESNA ŠKOFOVA MAŠA (somaševanje vodi škof Metod Pirih)
procesija Svetega Rešnjega Telesa
blagoslovitev obnovljene kapele Srca Jezusovega na vasi

Pred in med vsako mašo bo priložnost za spoved.

Po končani večerni slovesnosti bo na dvorišču župnišča družabno srečanje.

VELIKI ŠMAREN – Praznik župnijske zavetnice Marije Vnebovzete

10⁰⁰ : BISERNA MAŠA rojaka g. Branka Rudeža, župnika v Stomažu
15⁰⁰ : popoldanska evharistična pobožnost

20⁰⁰ : Koncert pod lipo (organizira Kulturno društvo Slavina)

BLAGOSLOVITEV NOVEGA KRIŽEVEGA POTA

ob pešpoti iz Slavine proti Selcam
Nedelja 18. septembra ob 16⁰⁰ (škof Jurij Bizjak)

150. OBLETNICA ZAOBLJUBE VERNEGA LJUDSTVA NA PIVKI OB REŠITVI PRED KOLERO

Freska Simona Ogrina v župnijski cerkvi v Slavini iz leta 1888

NEBEŠKA KRALJICA BODI POBOŽNEMU IN TEBI POSVEČENEMU LJUDSTVU POMOČNICA

Napis na oboku prezbiterija župnijske cerkve v Slavini

SPOMIN NA VELIKA BOŽJA DELA

*“In ko te jutri tvoj sin vpraša ter reče:
‘Kaj je to?’ mu reci:
‘Z močno roko nas je Gospod
izpeljal iz Egipta,
iz hiše sužnosti.’” (2Mz 13, 14)*

150 let se je že obrnilo, odkar so se verni ljudje velikega dela Pivške kotline odločili, da se bodo s posebnim praznikom spominjali velikega dogodka, rešitve pred strašno kolero, ki je med njimi sejala smrt. Takrat se jim je po priprošnji nebeške Matere Marije Bog izkazal posebej milostljiv in usmiljen. Rekli so si: “Tega ne smemo pozabiti.” Obljubili so praznik nebeški Materi Mariji in obljubo vseskozi držali in jo izročili nam, ki zanjo skrbimo danes.

Po 150 letih smo ponosni in veseli, da je zaobljuba ostala živa. Kaj vse so v tem pol-drugem stoletju doživeli naši očetje, dedje in pradedje; koliko revščine in boja za preživetje na skromni domači zemlji, tudi izseljevanja in iskanja koščka kruha v tujih krajih, na drugi strani velikih oceanov. Doživeli so nesrečo prve in druge svetovne vojne, pol stoletja komunistične kolere, ki je z ateizacijo hotela ubiti vse, kar je bilo po naših domovih in vaseh svetega, lepega in obetavnega. Marsikaj je ta kolera res ubila, v mnogih je ubila vero v Boga, ustvarila duhovno puščavo, v premnogih je ubila veselje do življenja in s tem zredčila naše vasi. Toda obljuba iz leta 1855 je ostala kot svetilnik, katerega plamen, kljub vetrovom in viharjem ni niti za trenutek pojenjal.

Kljub temu me včasih prevzame strah, da bi ta svetilnik ugasnil. Strah zaradi tega, ker je vse več očetov, ki svojim sinovom ne povedo, kaj je to “peti avgust”. Strah, ker premnogi otroci tega več ne vedo. Strah, ker ni več starih ženic, ki so iz mnogih pivških vasi nekdane velike slavenske fare prišle petega avgusta k prvi maši, po maši posedele in pomalicale na obcestnih brežinah pod kakšnim drevesom in počakale še na drugo dopoldansko mašo. Strah, ker ni več vozov (oprostite avtobusov), ki so petega avgusta pripeljali romarje v Slavino. Strah me je, ker mi mladi, ko jih vprašam: “Zakaj te ni bilo v cerkev za peti avgust?” odgovorijo, da so bili na morju, ali da se jim ni dalo, ali da preprosto niso vedeli, da je petega avgusta kaj posebnega.

Končno me je tudi strah zaradi tega, ker ob praznovanju jubilejnega leta slišim ali berem, da v Slavini praznujemo 150 letnico ‘kolere’! Mi vendar ne opevamo kolere, saj je kolera zlo in zla se ne praznuje! Praznujemo rešitev pred kolero, ki je prišla od Boga!

Strah me je, da ni morda to le neka nova, veliko bolj potuhnjena kolera, ki pa utegne imeti hujše posledice kot ona izpred stopetdesetih let.

Ko je Bog naročal Izraelcem, naj vsako leto kar le morejo slovesno praznujejo pasho, spomin na izhod iz Egipta, je vedel zakaj to naroča. Po Mojzesu in prerokih jim je še in še zabičeval, naj nikdar ne pozabijo, da jih je mogočna božja roka izpeljala iz egiptovske sužnosti. Če bodo pozabili na velika božja dela, bodo pretrgali povezavo s svojim življenjskim izvirom in se odločili za smrt.

To je nenehna hudičeva skušnjava, s katero zavaja nas ljudi. Pahniti nas želi v nehvaležnost, ukrasti nam želi spomin na velika božja dela, da bi pozabili temeljno resnico: Bog je naša edina sreča, naša obramba in naš varuh.

Stopetdesetletno praznovanje zaobljubljenega dne je za kraje naše starodavne župnije močno zdravilo proti tej skušnjavi. Ne zavrzimo tega zdravila. Ne pozabimo na velika božja dela v v našem življenju. Ne postanimo nehvaležni Bogu, ki vedno rešuje

in je na delu v naše dobro! Ne preslišimo tega sporočila, ki nam ga skozi 150-letno zvestobo naših vernih prednikov danes prinaša Bog.

Hvala Bogu, da je ob letošnjem praznovanju mnogo spodbudnih znamenj, ki dajejo upanje, da sporočilo praznika tudi v prihodnje ne bo zamrlo, da ga želimo ohraniti in posredovati bodočim rodovom.

Tako bomo ob koncu meseca julija v Slavini poskrbeli za duhovno pripravo na obhajanje jubileja z duhovno obnovo od 29. do 31. julija, ko bo župnijo obiskal frančiškan p. Lovrenc Anžel, ki je bil z nami dve leti nazaj pri obhajanju ljudskega misijona in lansko leto pri duhovni obnovi misijona.

V jubilejnem letu smo se zlasti razveselili izida Slavenskega zbornika, ki nam na čudovit način osvetljuje duhovno in kulturno bogastvo naše preteklosti, bogastvo in lepoto sedanjosti, da ne bi ne preteklost ne sedanjost utonila v pozabo v prihodnosti.

Kapelica Srca Jezusovega, postavljena ob polstoletnem praznovanju zaobljubljenega dne, je po sto letih doživela temeljito prenovo in bo na praznik, ko bo z nami gospod škof, blagoslovljena.

V novem sijaju je zasijala Ogrinova freska iz leta 1888, ki upodablja začetek zaobljubljenega dne. Donator obnove freske je podjetje Javor iz Pivke, delo pa je opravil restavrator Aleks Batista iz Ilirske Bistrice.

Poseben pomnik na obletnico bo štiri-najst novih postaj križevega pota ob peš-poti od farnega pokopališča v Slavini do podružne cerkve v Selcah, ki ima v glavnem oltarju podobo Kalvarije - gore našega odrešenja, kar je zgovoren simbol naše zemeljske poti: preko zemeljske smrti s Kristusom do gore poveličanja. Vsem dobrotnikom iskrena hvala in Bog plačaj!

Skratka, obletnica, ki jo obhajamo nas kliče k obnovljeni hvaležnosti Bogu za njegova velika dela, s katerimi dan za dnem polni naše življenje.

In ne pozabimo kje je rešitev za kolero, ki nam danes na nešteto načinov pije moči in nas ubija: kolera materializma, uživaštva, bežanja v različne omame, sovraštva in egoizma, nevere, razdorov v družinah, nesoglasij med sorodniki in sosed, nepoštenja in sumničenja ...

Za to vas vse, tiste, ki ste povezani s Cerkvijo in tiste, ki ste se od Cerkve oddaljili in vam je težko najti pot nazaj, za vašo srečo, za srečo vaših družin in prihodnjih rodov prosim: storite nekaj, da v vaših srcih oživi hvaležnost vaših prednikov in s hvaležnostjo vera in zaupanje v Marijino varstvo in Božjo pomoč. To je tudi klic vaših prednikov, vaših očetov in mater, ki so se trudili, ki so upali in ljubili za vašo srečo.

Franc Likar
Franc Likar
župnik

Odlomek iz pridige g. Janeza Podboja ob blagoslovitvi poslikave prezbiterija župnijske cerkve v Slavini na Veliki Šmaren leta 1888:

»Ta krasna slika nam predstavlja začetek zaobljubljenega praznika Slavinske fare, za strahovite kolere l. 1855. – Komu izmed vas ni še danes v tužnem spominu ono leto splošnega strahu in groze? Koliko otrok je takrat bridko plakalo po očetu, katerega je neusmiljena bolezen ugrabila, ali po materi, ki je bila v par dnevih zdrava in mrtva? Koliko družin je pretakalo solze po enem ali drugem, ki so ga zgubili? Na pokopališčih je skoraj prostora zmanjkovalo, toliko novih jam je bilo treba izkopati dan za dnevom. V mrtvašnico v Št. Petru so včasih na en dan po 10 – 12 mrličev pripeljali. Umrlo je vse vkup za kolero 347 oseb, velikansko število, če se pomisli, da je kolera le kaka dva meseca gospodarila in samo po enih vaseh in hišah prav s pridom pometala. Oplašeno ljudstvo ni vedelo kaj početi, kako si pomagati. Pomočki zdravnikov niso imeli nobenega vspeha. Slednjič se obrnejo faranje Slavinski v svoji stiski tje, od koder je vselej došla pomoč v pravem času, obrnejo se na svojo mogočno patrono Marijo ter zaobljubijo vsako leto praznovati dan 5. avgusta, t.j. spomin Marije Snežnice, če jih Marija usliši in s svojo priprošnjo ustavi grozno morilko kolero. Ravno ta prizor nam je naslikan na prvi podobi. V oblakih je Marija, obdana od angeljev. Spodej v desnem kotu je videti mrtvaški sprevoz. Pokopat neso mrliča, ki je nedavno poprej umrl za kolero. Spredej pa je družba pobožnih Slavincev, k Mariji zdihujočih. Dva držita med sabo bolno osebo, katero je ravnokar napadla srdita bolezen, mrtvaški pot že obliva blede obličje njeno, onadva jo osrčujeta, naj k Mariji nebeški materi povzdigne umirajoče oko in prosi ljubega zdravja. Možak na levi strani slike, po stari šegi oblečen, pa drži v rokah in kaže kvišku obljubno pismo, v katerem se fara zavezuje dan 5. avgusta praznično obhajati.

Kristjanje dragi! Krasna ta podoba zasluži, da jo večkrat ogledujemo in globoko v srce vtisnemo. Opominja nas k hvaležnosti do Marije, ki je tisto žalostno leto izprosila pri Bogu, da je neusmiljena bolezen kmalu nehala; - izpodbuja nas pa tudi, da v prihod-

